

cích v poměru podle § 265 tr. ř., nebo v dodatečném usnesení rozsudkem tím podle § 7, odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení vyhrazeném a nabyly-li dotčené soudní výroky o podmíněnosti toho kterého odsouzení moci práva, nemůže skutečnost, že jde o dva trestné činy neb o více trestných činů, jež měly býti podle § 56 tr. ř. souzeny jediným rozsudkem, býti podnětem k dodatečnému zkoumání a řešení otázky, zda má býti nařízen nebo podmíněně odložen výkon trestů postupně uložených, přesněji jejich celku. Výkon trestu, jehož podmíněný odklad byl vinníku právoplatně povolen, nemůže býti zpravidla, jak vyslovilo v obdobném případě rozhodnutí čís. 3154 sb. n. s., nařízen pro skutečnosti, jež nastaly dříve, než byl odklad výkonu trestu vysloven, třebaže skutečnosti ty nebyly soudu, když učinil tento výrok, známé a dostaly se k jeho vědomosti teprve po onom výroku. To platí i pro opomenutí některého výroku v onom rozhodnutí (rozsudku neb usnesení), v němž mohl (měl) býti výrok ten podle zákona učiněn, najmě i pro opomenutí výroku v pozdějším (v posledním) rozsudku neb usnesení podle § 7 zák. o podmíněném odsouzení, že má býti vykonán i trest předchozím rozsudkem podmíněně uložený. Právoplatné rozhodnutí soudní smí býti změněno jen v případech, v nichž zákon propůjčuje soudu právo k takovému postupu nebo takový postup ukládá; ve všech jiných případech jsou právoplatná rozhodnutí soudní nezměnitelná. Z toho, co uvedeno, plyne, že pro okresní soud v Mimoni, jenž vynesl pozdější z oněch dvou rozsudků, které byly v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, nebylo by tu možnosti, by nařídil podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení výkon trestu, jež sám svým rozsudkem ze dne 11. června 1929 obžalovanému podmíněně uložil, a v důsledku toho též výkon trestu obžalovanému předchozím rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfu podmíněně uloženého; neboť rozsudek okresního soudu v Mimoni byl v době, kdy zmocněnec státního zastupitelství učinil onen návrh, již právoplatný, a čtvrtá věta § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení neustanovuje, že soud, vynesší pozdější (poslední) z rozsudků jsoucích v poměru § 265 tr. ř. předpokládaném, smí nebo má dodatečně něco změnit na svém právoplatném rozhodnutí o podmíněnosti odsouzení. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že oním usnesením okresního soudu v Mimoni byl porušen zákon v ustanoveních §§ 2 a 6, čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení.

Čís. 4276.

Podle §§ 231, 268, 458 tr. ř. musí býti každý rozsudek veřejně prohlášen; nestalo-li se tak a rozsudek byl doručen stranám jen písemně, byl porušen zákon (§ 33 tr. ř.) v oněch ustanoveních.

Slo-li o rozsudek zprošťující z obžaloby (s nímž se obžalobce spokojil), nelze učiniti opatření podle poslední věty § 292 tr. ř., nýbrž jen vysloviti, že byl nezákonným postupem porušen zákon.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm I 701/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Postupem okresního soudu v Opočně, jímž byl v trestní věci Anastazie H-ové pro přestupky bezpečnosti cti podle §§ 496, 491 tr. zák. rozsudek ze dne 11. dubna 1931 doručen stranám (zástupcům stran) písemně, aniž byl veřejně prohlášen, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 231, 268, 458 tr. ř.

D ů v o d y:

Anna U-ová, zastoupená advokátem Dr. Karlem V-ou, podala na Anastazii H-ovou u okresního soudu v Opočně obžalobu pro urážku na cti. Při hlavním přelíčení dne 3. dubna 1931 skončil soudce průvodní řízení a prohlásil usnesení, že rozsudek bude vydán písemně. Aniž bylo nařízeno veřejné líčení k prohlášení rozsudku, byl dne 11. dubna 1931 vyhotoven a zástupci soukromé obžalobkyně Dr. V-ovi, jakož i obhájci Dr. Františku K-ovi dne 13. května 1931 doručen rozsudek, jímž byla obžalovaná Anastazie H-ová od obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozena. Postup okresního soudu, jenž neprohlásil rozsudek při veřejném roku, nýbrž doručil jej stranám jen písemně, porušil zákon v ustanoveních §§ 231, 268, 458 tr. ř., podle nichž jest pro každý rozsudek nezbytnou podmínkou, by byl veřejně prohlášen. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo. K dalšímu opatření podle poslední věty § 292 tr. ř. neposkytuje zákon opory, ano toto ustanovení zákona předpokládá, že byl obžalovaný odsouzen k trestu, v souzeném případě však jde o rozsudek zprošťující, s nímž se soukromá obžalobkyně spokojila.

Čís. 4277.

I opravný prostředek odvolání z rozsudku okresního soudu předpokládá podle §§ 458 a 463 tr. ř. rozsudek řádně prohlášený (§ 466 tr. ř.). Bylo-li odvolání podáno z rozsudku, jenž nebyl řádně prohlášen, nýbrž stranám doručen jen písemně, jest řízení, jež bylo o něm zavedeno, zmatečné.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm I 702/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Postupem okresního soudu v Opočně, jímž byl rozsudek ze dne 11. dubna 1931 doručen stranám písemně, aniž byl veřejně prohlášen, porušen byl zákon v ustanovení §§ 231, 268 a 458 tr. ř., a rozhodnutím krajského jako odvolacího soudu v Hradci Králové ze dne 3. června 1931, jímž bylo odvolání odsouzené odmítnuto, byl porušen zákon v ustanovení § 466 tr. ř. Toto rozhodnutí odvolacího soudu se zrušuje a věc se vrací okresnímu soudu v Opočně s příkazem, by po zákonu dále postupoval.